

Foredrag af Bruno Gröning, München, 23. september 1950

"Jeg beklager meget, at jeg ikke kan tale Deres modersmål."

Henvisning:

Denne oversættelse følger nøjagtigt det stenografisk protokollerede foredrag, som Bruno Gröning holdt den 23. september 1950 for mongoler hos heilpraktiker Eugen Enderlin i München.

For at sikre kildens ægthed, blev der bevidst givet afkald på sproglig eller grammatisk korrektur i teksten.

Optagelser af Bruno Grönings foredrag med hans originale stemme kan fås som cd, og kan bestilles på følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Foredrag af Bruno Gröning, München, 23. september 1950

"Jeg beklager meget, at jeg ikke kan tale Deres modersmål."

Mine kære helsesøgende!

Jeg beklager meget, at jeg ikke kan tale Deres modersmål. Men det betyder ikke noget. Vi forstår hinanden alligevel. Vi må ikke glemme, at vi alle er de samme mennesker, kort sagt, vi er mennesker, vi er Guds børn. Jeg spørger ikke efter nogens religion, og jeg spørger heller ikke efter nogens nation. For mig er alle lige, om de er rige eller fattige. Jeg føler mig forpligtet til at hjælpe og helbrede alle mennesker på denne jord.

Satans værk er lykkedes. Hans værk er fuldbragt, han har drevet menneskene så langt, at de uden den egentlige guddommelige hjælp ikke mere kan blive hjulpet. Så længe jeg lever her på denne jord, har jeg gjort alt for at optage kampen med den skinbarlige Satan. For fra Satan kan vi ikke vente noget godt. Det er det sataniske værk, at det i dag går os mennesker på denne jord sådan, selv om vi selv mere eller mindre selv er skyld i, at det går os sådan. Men jeg gør alt for at forklare mennesket, hvorfor det går ham så dårligt, hvorfor folkene blandes sammen, så de må lide sorg i andre lande. Jeg har sat en stopper for Satan, og gør nu alt for at bringe menneskene på den sande, guddommelige vej igen, for uden Guds hjælp kan vi ikke leve.

Jeg vil ikke holde en lang tale for Dem her, men jeg tror bestemt, at jeg med disse få ord får sagt Dem meget, eller endda alt. Afgørende er den gode handling, og derfor vil jeg ikke forsømme at give Dem det med på vejen, som De er kommet her efter. Jeg ved, at der her, som overalt på denne jord, er mennesker, som længe har sukket efter helbredelse. Blot var intet menneske til dato i stand til at give mennesker det, som virkeligt ville føre til et sundt, lykkeligt og velsignet liv. Jeg vil gøre alt for at give Dem alt for Deres fortsatte liv med på vejen. Og derfor beder jeg Dem alle, jeg beder endog af hele mit hjerte om, at De tager imod det som Guds gave. Det er det skønneste, det bedste, jeg som Guds formidler kan give Dem med på vejen for Deres fortsatte liv. Den største rigdom, et menneske kan eje, er og bliver SUNDHEDEN.

Jeg beder Dem række højre hånd i vejret, når De her i dette rum har mærket nogle helt andre følelser i Deres krop. Jeg beder Dem også om at løfte hånden, når De har andre smerter ved Deres syge steder end sædvanligt. Det er reaktionen, som kommer samtidig med optagelsen. Og jeg tror med bestemthed at kunne sige, at De er meget modtagelige, af den simple grund, at De ikke er indbildske mennesker, og selvfølgelig er De dannede mennesker. Jeg siger også, at jeg ikke selv har ladet mig noget indbilde, men kun er ”dannet” [uoversætteligt ordspil]. Det er en forskel, og De går nøjagtigt i de samme fodspor, og er ikke blevet indbildske.

Organer og lemmer, som hidtil var døde, som havde lagt sig til ro, bliver nu levende, idet de bliver gennemstrømmet af blodet, så det nye liv trænger ind igen. Det kan mærkes, og det er godt, at det gør sig bemærket. Det kan man betegne som den største succes.

Nu beder jeg Dem alle om endnu engang at lægge rigtig mærke til Deres krop, til hvad der mere foregår i og på Deres krop. De kender mit valgsprog: Ikke at forlange, men tage imod.

Jeg beder Dem alle om at række højre hånd i vejret og bevæge fingrene ganske let. Derved kan De mærke, at der er en stærk kriblen i fingrene, og også i kroppen foregår der noget. Ganske let, sådan som jeg viser Dem det. Og lad hænderne være åbne, luk øjnene et øjeblik, til jeg siger, at De skal åbne dem.

Hermed henter De selv den helt naturlige, jeg kalder det den guddommelige strøm, ind i Dem. Dette rum er så fuldt af strøm, at De kan optage den, og den trænger så ind i alle syge steder i Deres krop, og kan derved bringe Dem sundheden, når De omgås forsigtigt med den. Det vil sige, at De ikke straks af al magt forstyrrer sundheden, som De modtager. Når et menneske skaber noget, opbygger noget, så vil han have gavn af det, have glæde af det. Og her er det sundheden. Og det er det kostbarreste, man kan give et menneske, som på den anden side også dyr eller planter.

Sådan som De her har modtaget denne strøm, denne helbredende bølge, får De den, lige meget hvor De går, lige meget hvor De står, lige meget hvor på denne jord. Jeg giver Dem alt dette med på vejen for Deres fortsatte liv; idet De alle, som jeg netop sagde, lige meget hvor De befinder Dem på denne jord, kan modtage den samme helbredende strøm. Hvordan De skal forholde Dem hermed, er De nu for så vidt kendt med. Men jeg beder Dem, når den ene eller anden af Dem helt eller delvist har fået Deres sundhed, at De så ikke takker mig. Tak Vorherre for det.

Jeg beder Dem om aldrig mere at tænke på Deres lidelse, men jeg beder Dem om at iagttage Deres krop, hvad der sker i Deres krop. Derved vil De alle konstatere, at de hidtil syge organer er blevet levende igen. Beskæftig Dem ikke med lidelsen! Jeg siger, at den der beskæftiger sig med sin sygdom, holder den fast. Men den, der vil være fri for den, og det vil De vel alle, bør ikke tænke på den, men iagttage sin krop, hvad der foregår i den.

Jeg har ladet Dem alle få en lille kugle. Denne kugle beder jeg Dem opbevare omhyggeligt, det er holdepunktet, hvor De samtidig har optagelsen, modtager den helbredende bølge. Og når De er hjemme, og her og der får smerter, som De aldrig har haft før, så bliv ikke bange, for det er reguleringssmerterne. Reguleringssmerter, fordi livet forsøger at komme ind i de syge eller allerede døde lemmer igen. Der, hvor alt var i uorden, må sundheden også på denne måde kæmpe sig vej, og arbejde så længe på det, til det ene eller andet organ er i orden igen. Frygt ikke, lad det ske. Det er det gode, det guddommelige.

Jeg vil ikke her gribe politisk ind, men De ved, at der blandt mennesker også findes mange onde. Jeg kalder disse onde mennesker for de sataniske, der aldrig har til hensigt at gøre det gode, eller blot tænker på at gøre det, og at vi slet ikke kan forvente det af dem.

De, som hidtil ikke har kunnet gå, eller kun dårligt har kunnet bevæge sig, beder jeg om at strække deres lemmer. Her i dette lille rum er det umuligt. Men jeg beder Dem om lidt efter lidt at komme enkeltvis ind her i dette rum ved siden af, og så kan De ikke kun gøre forsøg. Man skal ikke gøre forsøg, men skal virkelig gøre det, som hører sig til for igen at kunne bevæge sig frit og åbent. De, der har syge øjne, vær opmærksomme på ikke at tænke på Deres lidelse. Tunghøre vil også nøjagtigt kunne mærke, hvad der sker i deres hoved, i ørerne, og de, som kun er behæftet med lidelser i de indre organer, beder jeg ligeledes om ikke at tænke på deres lidelse, men kun iagttage, hvad der foregår. Altså, de som har vanskeligt ved at bevæge sig, beder jeg om i al ro lidt efter lidt at gå ind i dette rum!

Så roligt og tålmodigt De har siddet her for at modtage Deres sundhed, beder jeg Dem om i hele Deres fortsatte liv, når tiden er til det – tiden til det må egentlig altid være der – da dagligt at udføre dette, også sådan, at De rører og bevæger Dem. Da De, hvad jeg nøje ved, ikke er indbildske, er De meget let modtagelige for det naturlige, for det guddommelige, og hvad De ellers må gøre, og i lille format har jeg her vist Dem, hvordan man skal opføre sig og bevæge sig. Det er jo en selvfølge, at når man her og der allerede har fået stive lemmer i kroppen, så må de igen bevæges ud af den gamle, dårlige situation. Det var kun en lille smagsprøve, og et lille eksempel på, hvordan dette skal ske. De behøver ikke at være mistroiske, jeg ved jo, at De er kommet her med den største tillid, jeg ved også fra nogle få af Deres landsmænd, at De allerede har ventet længe, for engang at kunne komme til mig. I dag er det første gang, mange af Dem har kunnet samles her. Det, jeg har tænkt at gøre ved Dem, vil jeg faktisk udføre på alle mennesker på denne jord, for så vidt som de ikke helt er forfaldet til Satan. Og da De kun kan være her i dag, vil jeg ikke undlade at give Dem alle en lille erindring. Desværre er jeg ikke i dag i stand til at give Dem alle et billede med egenhændig underskrift. Men jeg vil indhente det senere, (til tolken: og jeg vil bede Dem, De kommer jo alligevel til mig af og til, eller tit til mig, så jeg vil bede Dem om at overrække alle de tilstedeværende et billede af mig, altså et billede til hver).

Det er ikke kun sådan, at det er et billede af mig, men dette billede, dette foto opfylder et meget, meget stort formål for Dem, for når De blot tager dette billede i hånden, så vil De mærke, hvilken kraft der strømmer ud fra dette billede, som også farer gennem Deres krop. Og når De her og der træffer et menneske, som er sygt, så kan De med dette billede også hjælpe andre mennesker, idet De først og fremmest tager smerterne, det vil sige, smerterne forsvinder, og det syge forsvinder fra kroppen, og går også lidt efter lidt over til en fuldstændig helbredelse.

Deres landsmand, som har sat alt ind for Dem, og gjort det muligt for Dem at komme her i dag, vil også forsat sørge for Dem, så vidt jeg har forstået. Han vil også forsat bringe landsmænd hertil, og jeg beder Dem om ikke at opfatte det som en forretning fra min side. Jeg giver Dem det forsat med på vejen, men jeg kan og vil aldrig tjene penge på den guddommelige kraft. Jeg føler mig forpligtet til, som jeg allerede har sagt, at hjælpe alle mennesker, så vidt de er værd at blive hjulpet. Jeg står kun som en lille formidler for alle mennesker, som et ganske lille værktøj eller en ganske lille transformator på denne jord, som fordeler den helbredende strøm. Denne helbredende strøm er intet menneskeligt, men den er det rene, det helt naturlige, den er det guddommelige.

Når en og anden af Dem fuldstændigt har modtaget sundheden, eller delvist, hvad der så bestemt vil komme lidt efter lidt, når mennesket ikke spærrer for det, beder jeg Dem om at ville meddele mig skriftligt, hvordan og hvorvidt De i det hele taget har fået sundheden, men jeg beder Dem om at formulere det sådan: hvilken lidelse De har haft, hvad De hidtil ikke kunne, og hvad De kan nu. Jeg beder Dem om at give det skriftlige til denne mand (tolken), som så vil bringe det videre til mig. Opfat det venligst ikke, som om jeg vil gøre propaganda for mig. Nej, det ønsker jeg ikke. Men hvert skrevet stykke bidrager til, at jeg på den ene side ser det som min løn, og på den anden side kan mange, mange flere mennesker blive hjulpet bedre og nemmere. Det er kun at betragte som byggesten for dette store, guddommelige værk på denne jord, for at kunne fuldende dette værk, og at mennesker kan finde optagelse i denne bygning, at alle mennesker på denne jord så kan finde hjælp og helbredelse.

Jeg sagde tidligere, at en personlig tak for mit virke, som ikke er menneskelig, men udelukkende guddommelig, har jeg som menneske ikke fortjent, og jeg modtager ingen personlig tak. Takken tilhører alene Vorherre. Jeg beder Dem om at blive her endnu et par minutter, og vente, til denne mand (tolken) har sagt, hvornår De kan gå hjem. Lyt endnu et par minutter ind i Dem selv. Og dermed ønsker jeg Dem det allerbedste for Deres fortsatte liv, hvad der kun kan være sundheden. Jeg beder Dem om senere at lade høre fra Dem. Alt godt!

Jeg håber, at De alle har forstået mig godt, og så kan De med den største tillid forsat gå videre på Deres livsvej, i tilliden til mig, og i troen på Vorherre. For han har givet os livet, og vi er til gengæld ansvarlige overfor ham for, hvordan vi vedligeholder livet. Når De på en eller anden måde er kommet i nød, så bed til Vorherre, for det må De aldrig undlade at gøre. Jeg har igen og igen sagt: "Jeg er her og overalt samtidig."

Foredrag af Bruno Gröning, München, 23. september 1950

"Jeg beklager meget, at jeg ikke kan tale Deres modersmål."

Dermed vil jeg ikke sige, at jeg er Vorherre. Nej. Jeg er kun Guds lille bitte værktøj. Men jeg vil stå mennesket bi med råd og dåd, og vise ham den gode vej. Og så behøver De kun at kalde på mig, og jeg er der straks – men forestil Dem venligst ikke, at jeg er der personligt, men i ånden. Når De på en eller anden måde har smerter, så kald på mig, og der sker det, som skal ske.

Nu ønsker jeg Dem alt godt, og endnu engang det allerbedste, sundheden for Deres fortsatte liv!

Kilde:

Archiv des Instituts für Grenzgebiete der Psychologie und Psychohygiene e. V. Freiburg i. Br.: 20/16/002